

Guillem Terribas implanta el seu model a la universitat

■ El llibreter va impartir ahir a la Facultat de Lletres, convidat per la Càtedra Anglada, la primera de les tres lliçons sobre la seva experiència com a activista cultural

Eva Vázquez
GIRONA

Durant la pausa de la primera de les tres lliçons que el llibreter Guillem Terribas impartirà fins demà a la Facultat de Lletres de Girona, convidat per la Càtedra Maria Àngels Anglada-Carles Fages de Climent, un dels professors presents comentava que reconèixer el paper fonamental que han tingut algunes persones en el desvetllament cultural de la seva pròpia ciutat és una iniciativa que hauria d'honorar qualsevol universitat, tant o més que la nòmina dels seus invitats internacionals. Donar la veu, a la docta Sala de Graus de Sant Domènec, al principal activista cultural que ha tingut Girona en les últimes dècades no és doncs cap frivolitat, ni tan sols una mena de reparació acadèmica o d'homenatge ciutadà, sinó un gest d'absoluta normalitat. Guillem Terribas, que té prou anys d'ofici per no sentir-se cohibit per la so-

lemnitat de cap escenari, va assumir instintivament aquesta naturalitat per convertir la primera de les seves tres lliçons de la Càtedra, ahir al matí, en un relat amè, vigorós i a estones emocionant de com el caràcter dels futurs agitadors socials —o d'aquest "encantador de serps" en concret, com va qualificar-lo un altre dels assistents— es pot forjar en terrenys més o menys previsibles, com ara l'escoltisme, els viatges a París fent autoestop, les agrupacions teatrals de poble o en contacte amb un determinat ambient d'efervescència col·lectiva, però també, i potser encara més, en llocs tan insospitats com la cuina de l'hotel Peninsular o en ple desert d'al·lial.

Al Peninsular hi va anar a raure perquè estudiar no li agradava gens, cosa que podia haver sonat subversiva davant un auditori format per joves universitaris si no fos perquè Terribas en va saber treure tan bon profit assegurant

que en aquella cuina hi havia adquirit les seves primeres nocions de disciplina del treball i, gràcies a l'exemple de Juli Lara, una disposició permanent a fixar-se reptes, per més forassenyats que semblin, com ara organitzar un dinar a base de botifarra amb seques i xuixos, que "hauria deixat bocabadat Fellini en persona", per a un miler de convidats reunits a la sala de turbines del pantà de Susqueda. Terribas tenia llavors setze anys i havia fet ja un parell de descobertes importants: que en realitat es deia Guillem, i no *Guillermo*, i que ser l'encarregat de la lectura a missa et feia sentir com una *star*, més encara si havies rebut instruccions de locució d'un mestre tan imponent com Modest Prats. Totes dues ensenyances les agràia al seu pas per l'escoltisme, on va descobrir que es devia "a una terra, a una llengua i a uns amics". Ho va dir sense que sonés gens doctrinal, amb la mateixa simplicitat amb què havia

Guillem Terribas, escoltant la presentació de la directora de la Càtedra Anglada, Mariàngela Vilallonga, ahir al matí, abans d'impartir la seva primera lliçó a la UdG ■ JORDI RIBOT / ICONNA

constatat la fortuna que li ha servit tantes vegades en safata l'atzar.

"He tingut la sort de ser al lloc oportú en el moment adequat", va comentar, fins i tot quan va tocar-li fer la mili al Sàhara Occidental, la pitjor experiència de la seva vida, va confessar, fins al punt que durant molt de temps va tenir el malson recurrent que l'obligaven a tornar-hi, però de la qual neix una

altra de les seves divises: saber capgirar qualsevol situació per fer-la favorable. Emulant Rutger Haer al final de *Blade Runner*, també Terribas pot assegurar haver vist a al·lial les postes de sol més boniques del món i haver-se banyat nu amb tot l'Atlàntic al davant, però sobretot haver descobert el valor indestructible de l'amistat a través del filòsof Carlos Thiebaut, un al-

tre reclut d'aquell batalló que va ser per a ell "com un pare, com un germà". La cura i la lleialtat amb què Terribas ha preservat durant més de trenta anys el record d'aquell amic, a qui no va poder tornar a abraçar fins fa ben pocs mesos, són potser la lliçó més important que es va escoltar ahir: un activisme que de debò arrela no pot prescindir de la sinceritat dels afectes. ■